Analize și opinii

Paul Dragos Aligica: "De ce la vârful clasei decidente românești ajung atât de multe persoane cu studii dubioase"

Acum 43 minutes 38 Vizualizari 5 Timp de citire

O întrebare care este pur și simplu de natura științelor sociale, deși poate să sune ca o întrebare de factură politică sau cu tentă politică: De ce la vârful clasei decidente românești ajung atât de multe persoane cu studii dubioase, pregătire dubioasă, traiectorii dubioase – sau, dacă nu „dubios" este cuvântul, atunci să spunem „problematic"?

De ce selecția pe bază de merit și competență este atât de deficitară în sistemul românesc de activități și funcții publice?

Evident, acum – datorită dezbaterilor curente – ne concentrăm pe problema decidenților politici. Dar realitatea este că în toate cele trei categorii care determină viața publică românească – și anume: clasa politico-administrativă, mass-media și intelectualitatea publică (sau, mai larg definit, expertiza publică) – avem exact aceeași problemă.

Intelectualitatea publică, mass-media și decidentul public mediu – în medie și definitoriu statistic – în acest moment sunt exemple contrare a ceea ce ar trebui să însemne standardele minimale in selecția și performanța publică.

Explicația -cred eu- trebuie căutată în domeniul selecției adverse sau al teoriei contraselecției. În Romania două forțe sau două direcții ale contraselecției au mers convergent în ultimele decenii.

Evident, în primul rând, pe plan intern, dinamica sistemului social-politic incurajata de structurile adanci ale statului care au penetrat intreaga societate a făcut ca atât în lumea intelectuală, cât și în mass-media și, evident, în sfera clasei dirigente să aibă loc un blocaj, urmat de o răsturnare, și mediocrul -conformist, controlabil si marunt-orientat catre sine- a devenit dominant.

Când mediocrul devine dominant, fenomenul surpsins de butada potrivit căreia oamenii de mâna întâi aduc lângă ei oameni de mâna întâi, iar oamenii de mâna a doua aduc oameni de mâna a treia – intră în acțiune.

adversă. Si aici e al doilea factor.

Partenerul nostru – sau partenerii noștri – evident că preferă să aibă de-a face, în relațiile internaționale și în întreaga sferă a interfetelor cu regimul și cu sistemul de la București cu oameni de mâna a doua și a treia, care nu există dincolo de poziția publică oferită (mai mult sau mai puțin vremelnic) spre ocupare.

Evident că este mult mai ușor pentru un negociator al partenerilor noștri strategici sau al coordonatorilor de la centrele europene să funcționeze cu reprezentanți ai României care sunt mai puțin competenți și mult mai vulnerabili și fragili, datorită lipsei de statut sau greutate, autoritate profesională și socială.

Lucrurile sunt cu atât mai evident e cu cât partenerul are un cuvânt de spus cu privire la cine vor reprezenta interesele României la interfața cu ei. NU e ca si cum decidentul sau autoritatea de la Bruxelles sau DC nu ar avea de spus nimic cu privire la interfata.

Și atunci dacă ai fi în situația lor și ai avea de ales într-o persoană competentă care există profesional și ca statut social pe propriile picioare și care nu depinde de niciun fel de sinecură birocratică, administrativă sau politică și are capacitatea să spună NU în numele interesului național și pe de altă parte o persoană care nu are aceste atribute fiind total dependentă de cei care fie din țară fie din afară contribuie la numirea sa, atunci ne întrebăm pe cine în mod rațional și strategic ar urma să prefere partenerul sau contraponderea din străinătate?

De ce si-ar complica viata?!Mai ales ca in Occdent au avut si munitia ideologica ca sa justifice si legitimeze contraselectia devenita pentru o vreme doctrina organizationala si de stat?!

Așadar, două curente de selecție adversă au funcționat din ce în ce mai intens în România ultimelor decenii, creând o situație în care, în acest moment, s-a depășit un prag critic.

Problema noastră nu este că s-a ajuns la un echilibru suboptimal în ceea ce privește selecția în spațiul public românesc – în mass-media, lumea intelectuală și printre decidenții politici. Problema noastră este o spirală care s-a pus în mișcare. NU e un echilibru stabilizat. Este degradarea continuă.

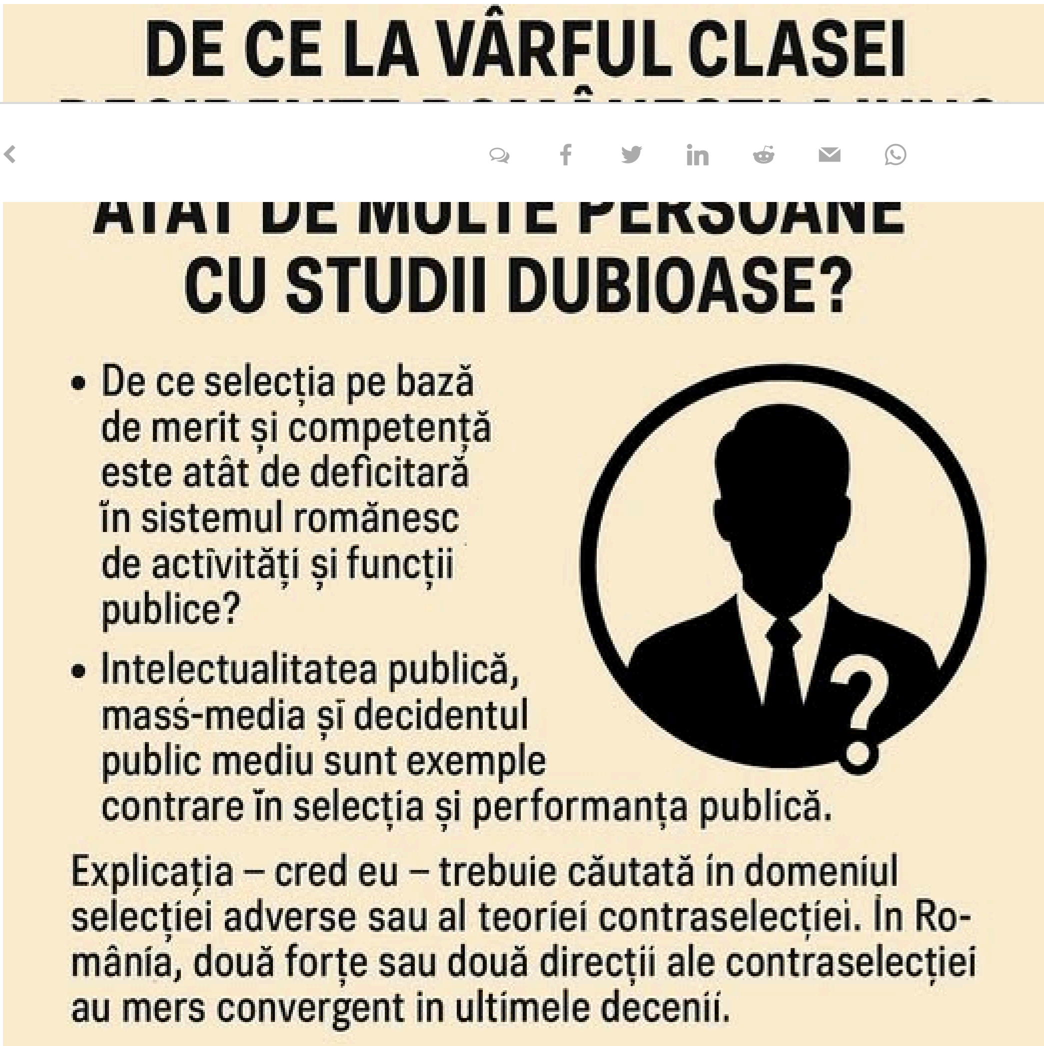
În ultima vreme, am văzut semne tot mai clare că, departe de a se stabiliza, lucrurile continuă pe panta descendentă. Ar trebui să fim foarte îngrijorați. Niciun sistem nu poate rezista, pe durată lungă, unui proces de selecție adversă și contraselecție care a devenit endemic și care se reproduce și crește ca un cancer social.

Dacă vom continua așa deznodământul este foarte clar. Cineva fie din România, fie din afară fie din ambele direcții va ajunge să spună la un moment dat:

„Iată România nu este capabilă de autoguvernare. Iată România nu știe cum să gestioneze suveranitatea națională pentru că nu are o clasă politică, intelectuală și mediatică care să gestioneze spațiul public românesc la un nivel de competență decentă.

Data fiind poziția României în spațiul geostrategic european bla bla bla bla bla bla bla bla bla trebuie luate măsuri astfel încât România să poată să fie gestionata cum trebuie și să nu mai fie un spațiu al vulnerabilității europene în care forțele externe anti-europene să își facă de cap, interferand, punând în pericol proiectul nostru european, euro-atlantic etc etc etc.”

Dar repet, înainte de a fi o temă de dezbatere politică, avem mai sus o temă de științe sociale: Cum se face că avem, în acest moment, o clasă dirigentă atât de „problematică” ca pregătire, statut, competență și greutate socială? Care se sociologia si logica acestui fenomen?

Autor: **Paul Dragos Aligica**

Despre autor

editor